



Εμπρός να κάνουμε την πράξη ποίηση και την ποίηση πράξη

του Τηλέμαχου Χυτήρη

Η ποίηση ενυπάρχει στον άνθρωπο, είναι το καλύτερο κομμάτι του και το πιο καταπιεσμένο. Πολλές φορές εκδηλώνεται στρεβλά, γιατί είναι ευαίσθητο και εύθραυστο! Η ποίηση είναι κομμάτι του εσωτερικού πλούτου των ανθρώπων, κρυμμένο. Είναι κρυμμένο και από τον εξωτερικό κόσμο. Απαιτεί από εμάς να το βρούμε. Τούτο σημαίνει πνευματική και ψυχική καλλιέργεια. Παιδεία. Σημαίνει και προδιάθεση. Τότε και μόνο τότε -όταν είμαστε έτοιμοι- την συναντάμε. Υπό μορφή ομορφιάς, ωραιότητας, υπό μορφή συναισθημάτων, καλλιέπειας, υπό μορφή συμπεριφοράς, υπό μορφή στάσης ζωής, υπαρξιακής και φιλοσοφικής ενατένισης των πραγμάτων. Αλλά κι υπό μορφή του χρήσιμου και ωραίου στην παραγωγή και την χρήση του.

Συμπεριφορά, όμως, σημαίνει και πράξη, που μας χαρακτηρίζει, πράξη πρώτα απέναντι στον άλλον, πράξη απέναντι στη δουλειά μας, στη δημιουργική δουλειά μας, απέναντι στην προσπάθεια, απέναντι στο αποτέλεσμα. Όπως καταλαβαίνετε, περιγράφω μια προσωπικότητα. Προσωπικότητα που μπορεί να είναι ο καθένας, όχι ο επώνυμος, ο καθένας στο χώρο του, τη δουλειά του, τις συναναστροφές του. Ένας Άραβας ποιητής -και ξαναγυρνάω στη λογοτεχνική διάσταση- λέει ότι ένα καλό ποίημα είναι πράξη αντίστασης κι έχει δίκιο. Όπως καθετί, κάθε πράξη που είναι διαποτισμένη από αλήθεια και υπέρβαση είναι ποίηση.

Συναισθήματα κρυμμένα πίσω από τις λέξεις. Είναι ποίηση. Λέξεις σημαίνουν γλώσσα. Η γλώσσα είναι πλούσια, αποκαθάρεται από την ποίηση, μόνο στην ποίηση οι λέξεις αποκτούν το νόημά τους. Στην καθημερινότητα φθείρονται από τη χρήση τους, από τους πολιτικούς, από τα ΜΜΕ, την τηλεόραση. Η ποίηση είναι γλώσσα. Και η γλώσσα είναι ποίηση. Κυρίως η ελληνική γλώσσα. Από τον Όμηρο έως σήμερα. Αρκεί να είμαστε γνώστες και οπαδοί της, να σεβόμαστε την ιστορία της, την εξέλιξή της. Τον πλούτο της δημιουργίας που μας κληρονόμησε μέσα στους αιώνες, μέσα από αθάνατα έργα, μέσα από την αδιάλειπτη συνέχεια και εξέλιξή της.

Μπορούμε να μιλήσουμε για την ποίηση φιλολογικά; Δεν επαρκεί γιατί



η ποίηση διαφεύγει. Υπάρχει ξεπερνώντας κανόνες και αισθήσεις. Η ομορφιά υπάρχει στο κάθε μας βήμα. Αρκεί να ξέρουμε να την βλέπουμε. Πρέπει να ξέρεις να βλέπεις την ομορφιά. Είναι ο άνθρωπος, μια γκριμάτσα του, ένας λόγος, μια χειρονομία. Είναι ένα χρώμα, ένα πουλί, ένα παράθυρο, ένα κεραμίδι, ένα λουλούδι, μια μέλισσα, ένα προϊόν τεχνολογικό, μια νέα γνώση.

Η ποίηση προϋπάρχει ημών των ιδίων. Εμείς την ανακαλύπτουμε ή το χειρότερο μας διαφεύγει και πεθαίνουμε χωρίς την συνάντησή της, φτωχοί.

Όλα τα ποιήματα είναι ένα, η αέναη πνευματική παρουσία του ανθρώπου, η ύψιστη έκφρασή του. Ο Σολωμός, ο Κάλβος είναι παρόντες. Δεν υπάρχει παρελθόν στο πνεύμα, το συναίσθημα, την αληθινή δημιουργία. Η ποίηση είναι περίσσειμα, αλλά πρωτίστως ανάγκη. Η ανάσα μας είναι ποίηση, γιατί ποίηση είναι η ζωή. Αυτή που χαντακώνουμε γιατί ξεχνάμε το θαύμα της. Την σέρνουμε σα βαρίδι, ενώ αυτή μας εξυψώνει.

Ποίηση είναι το αιώνιο μέσα στο εφήμερο.

Το αιώνιο μέσα στο εφήμερο. Το εφήμερο είμαστε εμείς και οι πράξεις μας. Η εργασία μας. Οι παλιοί τεχνίτες εξέλειπαν με τα χέρια και τη λαϊκή σοφία τους έφτιαχναν τα χρήσιμα ως ωραία, τα πήλινα (από τα αρχαία χρόνια), την ξυλογλυπτική, το σκάλισμα της πέτρας και όλα τα παράγωγα. Τα λέμε, λαϊκό πολιτισμό και τα κλείνουμε στα μουσεία.

Είναι αναμφισβήτητη ποίηση. Σήμερα, η αυτοματοποίηση της παραγωγής, τα επιμέρους στην αλυσίδα εργασίας που συντίθενται στο τέλος σε ένα προϊόν, είναι εύχρηστα, είναι ωραία, γιατί όχι, μιας ψυχρής ίσως ομορφιάς, κυρίως όμως χρήσιμα. Οι τεχνίτες ξεπεράστηκαν από την τεχνολογία κι ο κόσμος προχωράει, έφτασε στο σύμπαν, οργανώνει την πληροφόρησή του με την επανάσταση του Διαδικτύου, μιλάει σε κινητά τηλέφωνα, ελέγχεται αοράτως από τον Μεγάλο Αδερφό, γίνεται, ενίοτε, υποδεέστερος της τεχνολογικής δημιουργίας του, δούλος ή άθυρμα. Στο χέρι και το μυαλό του είναι η ορθολογική χρήση της.

Η Κέρκυρα έχει πολλά ωραία και εμπεριέχει την ποίηση γενικά, αλλά και φιλολογικά στην Ιστορία της. Το κουμ-κουάτ έχει μοναδικότητα. Στοιχείο του ωραίου και χρήσιμου. Σνομπάρεται -νομίζω- από τους Κερκυραίους. Η διάδοσή του στην υπόλοιπη χώρα είναι ανύπαρκτη. Η Κέρκυρα έχει φυσικές ομορφιές, οι οποίες ανθίστανται στην κακοποίηση τους. Γιατί αντίπαλος του ωραίου είναι το κιτς, η



προσβολή της αισθητικής, το κακό γούστο του νέου πλουτισμού, της αμάθειας ή της ημιμάθειας. Η προστασία του ωραίου είναι πράξη, αφορά στο περιβάλλον, αφορά στην ισορροπία της χρήσης που γίνεται κατάχρηση και κυρίως εκμετάλλευση, προχειρότητα προς γρήγορο πλουτισμό, συμπαρασύρει συμπεριφορές, οδηγεί στην υποβάθμιση που δημιουργεί την κακή εικόνα. Την αποστροφή.

Ο ανθρωπισμός του σώζει τον άνθρωπο και αυτός είναι υπερχείλιση ψυχής, είναι ποίηση. Αυτή ισορροπεί και δίνει νόημα στο άψυχο τέλειο ρομπότ. Αυτή την ποίηση, ως λογοτεχνική έκφραση ή ως έκφραση αιώνιας ομορφιάς, χρειαζόμαστε αρωγό και ισορροπιστή σε κάθε μας βήμα. Η ποίηση σώζει. Ζητά πολλά και τα δίνει όλα. Η παρούσα οικονομική κρίση θα παρέλθει κι εμείς εξάλλου θα παρέλθουμε. Η μόνη που θα ζει αιώνια είναι η ποίηση. Γιατί είναι αθάνατη. Και η αέναη πρόοδος θα συνεχίζεται όσο τουλάχιστον ο άνθρωπος θα είναι άνθρωπος που είναι η αιτία. Η ποίηση της ζωής και η υπέρτατη ομορφιά της.

Πηγή: http://hitiris.eu/downloads/stories/TH_archive0158_stories1379336417.pdf

Δημιουργία αρχείου: 16-09-2013 16:00
